

tenes Sted ikke kunne erholdes, uden at de maae betales derfor. Forsaa vidt der dernæst er Spørgsmaal om at lade de paatænkte nye Taxationsformænd ved de større Burderingsforretninger træde til som Ledere af selve Burderingen, maa Udvalget ogsaa betvivle, at der hertil vil være nogen Trang. Ligesom ingen af de forskjellige Creditsforeninger, der have vedtaget særegne Regler angaaende de dem vedkommende Taxationer, har fundet det nødvendigt at have flere end to Taxationsmænd ved de enkelte Burderinger, saaledes er det formeentligen ikke heller deri, at man har fundet Antallet af de to Taxationsmænd, der sædvanligen udmeldes efter Forordningen 7de Juni 1827, for ringe, at den udbredte Anskuelse om det Uheldige i Ordningen af Taxationerne efter denne Forordning har sit Udspring, og navnlig kan Udvalget for sit Vedkommende ikke skjønne Andet, end at, naar Taxationsmændene ere, som de bør være, maa det nævnte Antal ansees som aldeles tilstrækkeligt. Ogsaa skulde vi formene, at naar der erholdes en fast Stof af Taxationsmænd, bestfittede paa den i Udkastet foreslaaede Maade, saaledes at de ikke blive talrigere, end at der hyppigen foresfalder Forretninger for Enhver af dem, vil der ingen Grund være til at frygte for Mangel paa en tilstrækkelig Censartethed i de Principer, hvorefter Taxationerne ville blive foretagne. Skulde det være af Bigtighed at gjøre endnu større Anstrengelser for at sikke sig en saadan Censartethed, maatte man, synes det, et heller indskrænke sig til at søge denne tilveiebragt indenfor den enkelte Amtsradsreds eller den enkelte Kjøbstad; men om at vopnaae Mere end dette ved Uisættelsen af de paatænkte Formænd kunde der dog ikke være Tale. Det er derhos at mærke, at efter Udkastet skulde det kun være Taxationerne over de mere betydelige Eiendomme, hvori Formændene skulde deeltage; men efter vort Skjøn maatte det ansees som særdeles uheldigt, at der skulde gjøres en Forskjel imellem Fremgangsmaaden ved Burderingerne af de større og af de mindre Eiendomme, saaledes at der ved Burderingerne af de sidste anvendtes Former, der i Lovgivningen være stemplede som mindre betryggende. Fremfor Alt finde vi

imidlertid den paatænkte Formandsindretning af den Grund betænkelig, at vi, naar hensees til, hvad der vilde blive fordret af Formændene, hvorledes de vilde have at finde sig i, at der ideligt til ubestemte Tider blev lagt Beslag paa deres Tid, og det uden at de derfor erholdt noget vederlag, der, naar de ikke netop trængte til en sliq Indtægtsførgelse, kunde have noget særdeles Tillokkende, maae ansee det for meget tvivlsomt, om man altid vilde kunne faae Formandsposten besat med en virkelig dertil Qualificeret; men skulde det, for at Posten kunde besættes, blive nødvendigt at gjøre Afslag i de Fordringer, man ellers vilde gjøre med Hensyn til Qualificationerne, vilde den hele Indretning ganske vist blive til Skade istedetfor til Nytte. Kommer nu dertil, at det altid vilde blive ikke lidet dyrt, naar Taxationerne skulde ordnes paa den i Udkastet foreslaaede Maade, end naar det forbliver ved den hidtilværende Indretning, med at Retsbetjentene assistere, og at der med denne Fordyrelse vil være forbundet et af, at Spørtlerne til de sidste bortfalde, flydende Tab for Statskassen, hvis Størrelse vi ikke have Materiale til at beregne, men som samlet for alle Landets Jurisdictioner, dog neppe vil blive ganske ubetydeligt, forekommer det os, at der er al Grund til at lade Tanken om den ommeldte Formandsindretning falde.

Vi tilraade derfor, at der, saaledes som i Udkastet foreslaaet, ansættes faste Taxationsmænd for hver Kjøbstad og hver Amtsradsreds — dog med den Modification i Udkastets derom givne Forskrifter, at Antallet endeel formindstes, samt med en nærmere Bestemmelse om, at Amtsradaene, inden de vælge Taxationsmændene, have at indhente Betænkning fra Sogneraadene om, hvem disse finde egnede til at komme i Betragtning ved Valget, — men at det tvørigt beholder sit Forblivende ved den nærværende Orden med, at Retsbetjentene (her efter selvsølgeligt indskrænkede til at vælge imellem de saaledes Ansatte) udnævne de Mænd, af hvem de enkelte Taxationer skulde foretages, og have det almindelige Tilsyn med Forretningssagen, kun at Forskriften i Trd. 7de Juni 1827 § 2. d. om, at Retskriverne skulde